

MŮJ DŮM TO NENÍ

I.

Žádný dědic. Černá ovce rodiny.

II.

Nevidím důvod něco chtít, nemám zájem cokoli spravovat, chci jen pozorovat věci, celý tenhle byt, jak všechno postupně utichá.

Nejpřehledněji je mi v křesle, čelem k vyhaslému krbu. Tam se usadím a k hrudi přivinu to poslední, patrně nástěnné hodiny.

S nimi usnu.

III.

Zdají se mi obrazy, které spolu nesouvisí, a přesto jsou do sebe vsazeny jako dva rámy uchopené jednou rukou, jako strany téhož krajíce.

Vnímám les – není veliký, taková tuctová houština náletových stromů s igelitkami odpadků, která občas vystřelí zajíce,

a je tu i řada domků, jakási ulice na předměstí utopená do šera, vlnící se extrémním horkem, a v ní větší počet lidí, postupně odváděných ve skupinkách pryč.

Teď naše pěťice: jdeme po rozteklém asfaltu, podél těkavých vrat, branek a schránek, kolem navinulého štekotu psů kráčíme svižně jeden za druhým, s tísní v zátylku, jen pod nohy se dívajíce.

A pak rychle probíháme tím lesem. Proč takovým smetištěm, zůstává bez odpovědi, zřejmě proto, že

tady každý může vyhodit svého člověka a smrt je
zde milosrdná, jen svědčí.

- - -

A zdá se, že plodím stromy, a sázím-li, tak syny. Až
takový jsem Adam, úplný mistr převleků.

Občas se staví moje zesnulá žena a opatrně mi přes
nahé, do krve poškrábané tělo přehodí deku.

IV.

Dnes neřeknu, běž.

Dnes mě přepadla žízeň po životě, ale z té cisterny
s nápisem Měsíc nad Petřínem vytéká jen studené
světlo a nikde žádný údržbář, každý sám sobě bůh.

Sprav to nějak, je mi zima, lásco – jsi pro mě jejím
synonymem, a dej aspoň vytušit svoji dlaň, do níž
vydechovat budu, abych se rozdělal, a třeba pod
Vyšehradem chytne stará řeka a v nové vodě
blýskne se pstruh, třeba celé tohle město sevřu
v pěst a naběhlou žílou proletí oheň

a sežehne všechny Prahy, které kdy byly, jsou
a budou lež.

V.

Je otázka, do jakých se nabourám dveří: nalevo
klika samolibých, vpravo sebelítostivých, vprostřed
klika naivních.

VI.

Vkleče ji opouštím, myšlenku s tíhou dubové
komody pod navijákem nebe, který se houpe příliš
vysoko.

A vracím strop, kde býval, klížím prázdnou pochvu
s mečem, oblevuji dnům zavátým střelným
prachem šílenství, že se mi neodejde lehce, že
nevidím schody, že neumím zkratku –

Ale už nemám důvod něco chtít, nemám zájem
cokoli spravovat, chci jen pozorovat věci, celý
tenhle byt, jak všechno postupně utichá.

Jak ani ty hodiny neodbíjí a jen tak jsou.

Jak místo nich nádherně tluče srdce holčičky v okně
přes ulici, která tam právě objímá matku.